

Zondag 5 september 1915 – enige editie

De Belgische rapporten.

Theodor Wolff vertelt in het Berliner Tageblatt hoe de diplomatieke rapporten der Belgische gezanten, die in de Norddeutsche Allgemeine Zeitung zijn gepubliceerd, naar Berlijn zijn gekomen. De gehele verzameling akten, zo zegt hij, is buitengewoon omvangrijk. Voorlopig is slechts een klein gedeelte en daaronder de brieven van de gezanten naar Berlijn gebracht. En tot nog toe is van datgene, wat nu hier is, slechts een klein gedeelte gepubliceerd. De diplomatieke rapporten zijn zeer mooi ingebonden. Men heeft zesentwintig grote en dikke delen gevonden. Een deel met de rapporten uit Parijs uit het jaar 1912 wordt nog vermist. De kleur van de band is zwart en op de rug staat met vergulde letters: "Correspondance politique". Daaronder het woord Legations. Daaronder weer het Belgische wapen en nog iets lager de nadere bepaling, bv. Allemagne 1906 en helemaal beneden Ministère des affaires étrangères. Andere stukken liggen in kartonnen dozen, die met blauwgroen gemarmerd papier beplakt zijn of in mapjes en omslagen los of in bundels gebonden. Dit alles heeft lang gerust in de dakkamers van het Brussels departement van buitenlandse zaken en in een der bijgebouwen. Mannen van de Duitse Landstorm, die daar hun nachtkwartier hadden, hebben de hoog opgestapelde boeken als zitgelegenheden gebezigd. In de ministeriële bureaus waren, toen de Duitsers binnentrokken, alle documentenkasten leeg. Eerst in mei kwam het aan de dag, dat onder het dak de Duitse Landstorm naast de bronnen der wereldgeschiedenis sliep. Nu zijn de rapporten van de Duitsgezinde Berlijnse gezant, baron Greindl, op een enigszins merkwaardige wijze naar Berlijn teruggekeerd. Het schijnt dat de baron gewoon was ze zelf neer te schrijven. Al de grote foliobladen zijn met hetzelfde rustige ronde schrift bedekt. De Parijse gezant, baron Guillaume heeft een schrijver gedicteerd, en alleen zijn naam

er onder gezet. Aan de rapporten zijn vele krantenknipsels en hele kranten toegevoegd.

De Franse Moniteur de la Flotte bevat een verhaal van een gevecht tussen een Franse en een Duitse torpedojager bij Oostende, waarbij de laatste tot zinken werd gebracht. Toen het vaartuig in zicht kwam, was de Franse gezagvoerder eerst in twijfel over zijn nationaliteit. Er werden seinen gegeven, maar het vaartuig antwoordde met zijn kanonnen. In het verhaal heet het dan verder: Wij waren zowat op een mijl afstand toen het bevel gegeven werd het vuur te openen, maar de vijand had een zwaarder kanon dan wij. Kogels uit machinegeweren begonnen ook rond ons te fluiten, maar na verloop van een kwartier verslaptte het vuur van de vijand en wij zagen hoe hij in allerijl koers zette naar Oostende. Wij zetten er toen ook vaart achter en gingen voort met vuren. Toen de Duitser niet meer dan een kleine duizend meter verwijderd was, zagen wij hem zinken. Hij vuurde nog maar slecht. Toen schoten wij een torpedo af. Er volgde een ontploffing; water spoot hoog op, en in twee minuten was alles gedaan.

Men meldt ons uit Roermond:

De tramlijn Kessenich-Maaseik is thans door de Duitsers geheel opgebroken.

Schroeven en bouten der lijn werden doorgekapt, de rails en dwarsliggers op gereedstaande wagens geladen en weggevoerd. De wissels en andere boogstukken, zelfs de nagels werden eveneens meegenomen. De aarden baan is weer aangevuld met grond en kiezel en met de weg gelijk gemaakt. De dorpen langs de grens zijn thans van alle communicatie met de grotere plaatsen verstoken. Passen voor wielrijders worden niet meer verstrekt.

De Belgische Legerbode schrijft:

“Sedert bijna een jaar, maakt een goede oude kater, gekomen van men weet niet waar, het vermaak uit van sommige loopgraven aan de IJzer. Zijn bestaan schijnt innig verbonden met dat van onze soldaten, wiens koelbloedigheid en uithoudingsvermogen hij evenaart. Hoort hij het ontploffen van de granaatkartetsen? Als hij slaapt, heft hij het hoofd op en rekt zich uit; slaapt hij niet dan springt hij van de ene makker naar de andere en gaat zich al spinnend tegen hun benen wrijven. De marmitten (granaten) maken geen indruk meer op hem. Hij ziet ze de wolken doorkruisen en wacht tot zij met groot geraas ontploffen, zonder zich daarom ongerust te maken. Eens op een morgen – hij had zeker te rijkelijk ontbeten – zag men hem lang uitgestrekt op een in puin geschoten muur liggen en daar heel de dag blijven liggen, ondanks het hevige bombardement. Van tijd tot tijd werd hij door een granaat met stof bedekt. Dan sprong hij recht, begon woedend te miauwen, schudde krachtig zijn pels en hernam zijn vorige stelling, juist in evenwicht met de waggelende stenen.

Hij is zeer gemeenzaam met onze soldaten en eet en drinkt aan hun tafel; lijk een goede schildwacht bewaakt hij ze trouw; geen muis of een ander knaagdier zou zich in de nabijheid durven wagen, van waar hij slank en sierlijk zijn fluwelen pootjes zet.

“Na de oorlog”, zo schrijft ons een soldaat “zal Moustache, dat is de naam van het dier, triomfantelijk met ons naar België terugkeren. Onze compagnie heeft hem geadopteerd. En vermits er decoraties voor de dieren bestaan, zullen wij er ook een vragen voor Moustache, die een dappere is en die ze niet zal gestolen hebben.”